

фото Олександра Новіцького

мар'яна савка

пора плодів і квітів

книга зібраних віршів

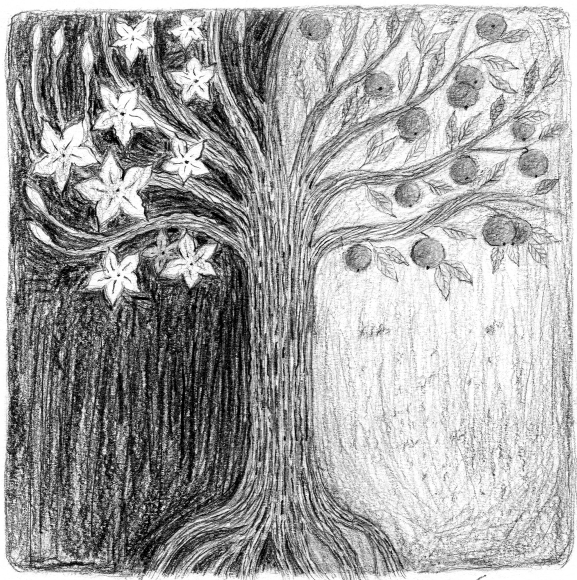
ЛЬВІВ
ВИДАВНИЦТВО СТАРОГО ЛЕВА
2013

УДК821.161.2-1
ББК84 (4УКР)
С13

Книга зібраних віршів «Пора плодів і квітів» увібрала практично весь поетичний доробок Мар'яни Савки – від першої збірки «Оголені русла» і до найновіших віршів, які не виходили окремими виданнями. Це творчий шлях довжиною майже у двадцять років.

Художнє оформлення
Даші Ракової

© Мар'яна Савка, текст, 1995-2013
© Даша Ракова, ілюстрації, 2013
© Видавництво Старого Лева, 2013
ISBN 978-617-679-030-3 Всі права застережено

Пора плодів і квітів

пора плодів і квітів

(2012–2013)

Тим, когдо лублю

* * *

плоди і квіти, вірші і вино.
усе забуто, все не є виною.
і двоє не поділено надвоє —
то просто тінь розгорнутим сувоєм
почерез сад лягла як полотно.

* * *

Там де живуть невтолені слова,
невимовлені пошепки молитви,
найкращих віршів гомінка трава,
тривожно колихається на вітрі.
І ті ще нам не знані читачі,
яким не втямки, звідки це взялося,
слова й рядки розтягнуть на ключі
до власних брам, куди би їм не йшлося.
Слова-ключі їм відкривають сни,
В яких вони як діти — без вини.

* * *

Пиши мені, пиши до забуття,
Аж поки пальці стиснуться в судомі.
Бо щось в словах є більше за життя –
Учора ми були ще не знайомі,
А завтра все ніяк не настає,
І все в тобі чомусь таке мос.

* * *

В любові є багато різних слів,
Укладених поетами у рими.
А ті, котрих ти мовити не смів,
В тюльпанах оселилися незримо.
І струшують свій золотавий пил
На береги книжкової сторінки,
Де слово зупинилось між двох сил,
Ламаючи серця на половинки.
Розсипалися чорні зеренця –
То літери, котрим ще проростати
Крізь сторінки, суцвіття і серця –
У сутінках маленької кімнати.

* * *

Пароль – весна. Я вже не тямлю як,
Коли і де його передали.
Та він на язика такий на смак,
Як крапля черешневої смоли.
Пароль – весна. Кричу тобі: весна!
Вздовж неба зацвітає верболиз,
І світ нові вбирає імена,
І я люблю. Люблю її до сліз.

* * *

Доброго ранку, мій коханий вірше!
Де ти блукав, коли темніла ніч?
Кого розрадив, словом відповівши
На запитання зболених облич?

Кого любив – до полум'я, до приску,
Кого студив – як рану в джерелі,
Кому життя підвів подвійну риску,
Кого провів за обрій по ріллі?

А може, ти, втомившись на хвилинку,
Шукав рятунку в простоті речей
І пригортав оту смагляву жінку,
І цілував в оголене плече.

І затихав, по слову відпустивши
У музику солодкого жалю.
Доброго ранку, мій коханий вірше!
Тепер ти знаєш: я тебе люблю.

ПРОСТИЙ ВІРШИК

Весна. Рожеве. Біле. Голубе.
Сади ростуть то з неба, то до неба.
А я із тебе зчитую себе,
Очей не відриваючи від тебе.
Шалію від такої простоти,
Коли в однім відлунні сотні «ти».
Весна. Рожеве. Біле. Голубе.
Росту до неба – бо люблю тебе.

* * *

Мій дім затісний від сторонніх речей,
Якими заповнені дні і пустоти.
І вечір надходить. І хтось на плече
Не схилить чола. Не присяде навпроти.
Де місячне сяйво – доріжка тонка –
Розлите рукою, що злегка тремтіла.
Самотня фіранка чекає ривка,
Щоб вирватись раптом з вікна, як із тіла.
І я не молюсь, не борюсь, не бою...
Тримаюсь за край. Що аж пальці отерпли.
Нічого не прошу. Лиш тихо стою.
В порожньому домі буває нестерпно.
Нестерпно гортати старі сторінки,
Поринувши в студінь широкого ліжка,
Й чекати на тебе години, віки.
Ти жінка. Ти сяйво. Ти... кішка.